

20 SEP. 1967

Folketingets forhandlinger. (227)

3617

19/4 67: 1. beh. af f. t. l. om statens bygge- og boligfond.

3618

[Kai Moltke.]

også vil udlåne til de sociale selskaber. Ja men jeg har da fra de konservatives og fra venstres side gang på gang hørt fremhævet, at man endogså kunne tænke sig, at det blev overladt til private konsortier at foretage byggemodning osv. Jeg kan ikke se det rimelige i at kræve, at private entreprenørfirmaer skal have ret til at foretage byggemodning, og samtidig nægte sociale selskaber lån og midler til en opgave af lignende art. Det vil dog vist være i for høj grad at stille tingene på hovedet.

Så er man bekymret med hensyn til summens størrelse! Hvor meget der senere kommer i byggefondens, er et problem, som vækker ængstelse. Jeg vil snarere sige det sådan, at når man virkelig kommer i gang på dette felt, tror jeg, opgaverne vil vokse sådan, at man vil indse, at det i virkeligheden er beskedne beløb, man her tager sit udgangspunkt i.

Der blev spurgt her, om jeg var den professor Labri, som fandt ud af at overflytte 1 milliard i obligationer fra Nationalbanken til en boligfond. Det er jo i og for sig mærkeligt, at det spørgsmål bliver stillet fra medlemmer af boligudvalget, for de har dog selv været med til at diskutere det initiativ fra socialdemokratisk side, som forelå i januar 1966, og enhver af dem, som her stiller det spørgsmål, ved dog, at jeg ikke var forfatter til socialdemokratiets udkast af januar 1966. Man kunne altså godt have sparet sig bekymringen for, om dette her nu var noget, socialistisk folkeparti havde bragt ind af ondt og nyt i lovgivningsarbejdet.

Der står jo udtrykkeligt i lovforslaget, at der senere kan overføres yderligere midler til fonden; jeg tænker, at disse yderligere midler vil blive overført i samme tempo, som opgaverne vokser.

Der er en række ting på dette felt, som vil kræve en ganske anseelig gennemarbejdning, bl. a. spørgsmålet om, hvordan man, når midlerne er små og opgaverne er mange og store, når frem til den bedste balance.

Det vil jeg forbeholde mig ret til at få nærmere afklaret under de forhandlinger i udvalget, som vi står over for. Men der er én ting, som jeg tror det vil være af særlig betydning at fastslå, og det er, at når sådanne midler stilles til rådighed, må det ledsages af en tilsvarende offentlig kontrol, for man kan jo somme tider have sine betænkeligheder, når man ser visse ting svulme op ud over de summer, som man hidtil havde regnet med som tilstrækkelige. Offentlig kontrol med midlerne er i dette tilfælde mere nødvendig end nogen sinde tidligere.

Lige før dette møde fik jeg en henvendelse fra Høje Gladsaxes lejerforening, hvori man gjorde opmærksom på, at i sommeren 1965 budgetterede selskaberne med, at udgifterne — med 87 mill. i kurs-tab — ville komme op på 233 mill. kr. Siden har selskabernes administrative ledelse på et møde den 15. februar måttet gøre beboerrepræsentanterne opmærksom på, at der ud over denne sum kommer yderligere merudgifter ved Høje Gladsaxe, så man kommer helt op til 300 mill. kr. — en forøgelse af det foreløbige budget med ikke mindre end 67 mill. kr. Når det kan gå sådan, tror jeg virkelig, at en offentlig kontrol må til. Når man i sommeren 1965 får forelagt et midlertidigt regnskab og så nu får at vide, at ingen af dem, der flyttede ind i februar måned 1964, i det første år eller halvandet kan få det endelige regnskab forelagt eller få besked om, hvad den endelige husleje bliver i Høje Gladsaxe, så synes jeg, tiden er inde til nu ved første lejlighed at skaffe kontrol og skaffe rettidig regnskabsafklæggelse for de midler, der under den ene eller den anden form bliver givet ud af det offentlige.

Jeg tager dette spørgsmål frem her, fordi det for os ikke alene er et spørgsmål om placering af penge, men det er også et spørgsmål om en fornuftig administration og om rettidig regnskabsafklæggelse, for kun derigennem kan man tjene lejernes interesser.